

RĪGAS ĢIMNĀZIJAS LAIKI

2012. gada janvāris - februāris

Iepazīsti tuvāk
GADA PĀRI 2011!

Speciāli avīzei - interviija ar
Māru Upmani-Holšteini

Uzzini,
kas veido skaistos skolas plakātus!

Šobrīd ārā plosās arktisks aukstums. Cilvēki iet pa ielu satuntulējušies biezās jakās, steidzīgā solī, pavisam nosaluši. Un tajās pāris sekundēs es cilvēku sejās pamanu bēdu pilnu sejas izteiksmi. Jāsaka, ka patiešām šis aukstums ir pavisam nomācošs. Taču ir vairākas lietas, kas noteikti spēs uzlabot garastāvokli, piemēram, var sev pagatavot kakao vai tēju (patiesībā, jebkuru dzērienu – kā kuram garšo), palīst apakšā zem kādas segas un noskatīties kādu vērtīgu filmu. Jūs noteikti jutīsieties laimīgāki un mierīgāki. Un vēl kāds ieteikums – nelaidiet aukstumu savās sirdīs. Turpiniet smaidīt, saglabājiet jauku garastāvokli. Galvenais arī nenaslimstiet, jo, kā jau mēs visi zinām, viena no galvenajām lietām dzīvē ir veselība!

*Veiksmi,
Luīze Lazdāne*

Šomēnes lasi:

2 Radošā lapa

3 Skolas pasākumi
Ziemassvētku balles atskaņas

5 Izglītība
SB aicinājums

7 1 no 1035
Meitene, kas rada plakātus

9 Mūzikas
Meitene ar samtaino balsi

13 Sports
Mūsējie VEF Superlīgā

14 Gada balva 2011
Iepazīsti tuvāk gada pāri

15 Intervija
Ģimnāziste - Māra Upmane

20 Skolēna viedoklis
Pasmaidi? Pasmaidi!

21 Kultūra
Pasākumu apskats

Radošā Lapa

2012. gadā radošā lapa ir atgriezusies ar svaigām un radošām idejām. Šogad esam mainījuši pieeju, konsultējoties ar pasniedzējiem, dosimies pie jums, nevis otrādi. Šobrīd, ar skolotājas I. Špūles palīdzību, esam atklājuši jaunu talantu no 9.c klases. Elza Berga ir jaunākā rakstniece, kuru pazīstam un kura jau ir sarakstījusi savu romānu. Lai radītu labāku priekšstatu, šajā numurā jūs iepazīstināsim ar fragmentu no viņas grāmatas „Zobenu sāga”.

„Zobenu Sāga”. 1.grāmata.

Berga un Zobens. Sākums.

Cik neiespējama ir mīlestība starp zobenu un cilvēku? Cik liela ir vēlme atriekties vai iegūt varu? Kādas robežas ir gatavi pārkāpt Zobenu sāgas varoņi? Kas uzvarēs – mīlestība, labestība vai tieksme pēc varas un atribes?

– Dievs, lūdzu, palīdzi! – Viņa lūdzās, kad ļaunais Aleksandrs mēģināja viņu nošaut.

– Tu mirsi, maita! – Aleksandrs blāva un izšāva kārtējo lodi, kas netrāpīja mērķī.

– Es miršu... – viņa skumji nopūtās.

– Tu nemirsi, Berga! Es esmu šeit, lai tev palīdzētu, – pēkšņi kāda balss izmisušajai meitenei vēstīja.

– Ko? Kas tu esi? Kur tu esi? – viņa, augšup skatīdamās, vaicāja.

– Sarunājies ar sevi, stulbā aita? – Aleksandrs ņirdza un pielādēja ieroci.

– Tā nerunā ar mani, tu, muļķi! – Viņa kļiedza pretī.

– Es tev uzlieku svētību, nebaudies! – Berga atkal dzirdēja noslēpumaino balsi. Berga paskatījās uz Aleksandru, un

viņš izšāva, viņasprāt, liktenīgo lodi.

– NĒĒĒ!!!! – Viņa kļiedza, kad lode viņai tuvojās.

Viņa bija šokā.

Lode apstājās un pavērsās pret šāvēju.

– F***,B**,SH*T, – bija Aleksandra pēdējie vārdi. Kad viņš nokrita, istabu pārņēma zila gaisma.

– WTF? – Berga bija šokā.

– Es esmu šeit, lai tevi apmācītu dzīvei, kādai esi nolemta, – teica tikko redzmais stāvs, kas atgādināja zobenu.

– Kas tu esi? – Viņa tik un tā bija neizpratnē.

– Es esmu zobens. Es esmu ieradies šeit, jo tu esi izredzētā.

– Labais... – Berga teica.

– Ir gan. Tu esi īpaša, tu glābsi šo un citas pasaules. Un mans uzdevums ir iemācīt tev, kā, – cilvēku drēbēs tērptais zobens sacīja.

– Vai es esmu jukusi? – Berga klusi ie-vaicājās.

– Nē, tu esi visnormālākais cilvēks uz šīs zemes, – Zobens atbildēja.

– Paldies! – Berga pasmaidīja... ■

Ziemassvētku balles atskaņas

ANNA PORIETE

Kā jau katru gadu, arī šogad Ziemassvētku balle bija ļoti gaidīts un plaši apmeklēts pasākums mūsu skolā. To atklāja ludziņa “Septiņas dienas līdz Ziemassvētkiem”, pēc tam aulā spēlēja grupas The Citizens un The Mike Hawk Band, sporta zālē bija klausāma cita veida – elektroniskā – mūzika. Tāpat paralēli darbojās arī foto stūrītis, Ziemassvētku istaba, kurā bija iespēja sastapt pašu Ziemassvētku vecīti, kā arī nodot un saņemt vēlējumus pie Vēlējumu koka, Spēļu istaba, kurā varēja atpūsties kāršu spēļu cienītāji, kā arī kafejnīcā ģitāristi parādīja savas lieliskās spējas.

Protams, cik daudz apmeklētāju, tik daudz arī viedokļu par balli.

“Balle, manuprāt, bija salīdzinoši izdevusies. Gan tematiskās istabas, gan kafejnīca ar karaoki un tēju, un cepumiem bija baudāmas un, atbilstoši apstākļiem, interesantas. Īpaši gribētu izcelt dzīvo mūziku un dejas aulā – manuprāt, vienkārši ideāli – varēja kārtīgi izdejoties visu vakaru. Noteikti varu teikt, ka balle bija izdevusies un nenožēloju ne mazākajā mērā, ka aizgāju un pavadīju grandiozu vakaru. Nepatika dažkārt spēlētās dziesmas, bet tas ir tikai mans subjektīvais viedoklis, un gaumes atšķiras. Un tas, ka bija pārāk daudz cilvēku, arī tādu, kam teorētiski tur nevajadzētu atrasties. Patika praktiski viss – ņemot vērā konkrētos apstākļus, skolas balle bija pat ļoti izdevusies.”

Dairis Meiers

“Lielu prieku sagādāja ar rokām gatavotie un skaistie ielūgumi/balles biļetes, tās ir kaut kas, ko pielikt pie sienas un kas tur stāvēs kā maza un skaista relikvija. Ļoti patīkami bija klausīties grupu spēlētājā mūzikā visa vakara garumā, un patīkams bija arī fakts, ka tika atdalīti skolēni pēc vecuma grupām. Noteikti pozitīvi bija arī tas, ka bija dažādas istabas un telpas, kas samazināja cilvēku masas skolas aulā. Ļoti, ļoti novērtēju Mika Vanaga kvarteta spēju uzstāties, neskatoties uz visām ķībelēm, tiešām iespaidīgi. Es priecātos, ja kas līdzīgs ballei tiktu atkārtots arī uz Valentīndienu (vai jebkuru citu dienu, kaut vai zaļumballe uz skolas beigām, kas laikam nenotiks, jo mūsu skolai nav parka), jo ir tiešām jauki redzēt skolasbiedrus kleitās, uzvalkos un skaisti sapucētus, bieži tā nenotiek.”

Grieta

“Balle bija *superīga*! Tikai lielai daļai cilvēku nepatika, ka ludziņa aizkavējās par pusstundu. Bija cilvēki, kas sūdzējās par to, ka nebija karstā Ziemassvētku dzēriena. Kopumā balle bija noorganizēta gandrīz ideāli!”

Toms Vītols

“Vienīgā lieta, kas man tiešām traucēja, bija tas, ka balles laikā nedrīkstēja iziet no skolas, tas radīja problēmas, ja bija iegādāti pāru ielūgumi, bet viens no pāra kavējās vai kaut kā tā, bet tas visticamāk ir skolas vadības, nevis VD kā pasākumu organizētāju darbiņš! Visādi citādi viss likās *forši*!”

Kate Kārklīņa

“Man patika. Viss bija *OK*. Izspiedāt, ko var izspiest no skolas balles.”

Zane Kraujiņa

“Par skolas ludziņu neko daudz pateikt nevaru, tikai to, ka man patika, bija viss, ko no ludziņas gaidīju. Patika grupa, kas spēlēja – ļoti kvalitatīvi, nedzirdētas dziesmas, lai gan man gribējās dzirdēt vairāk Ziemassvētku dziesmu. Ļoti interesanta bija “Gada balvas” pasniegšanas ceremonija, kaut kas jauns, kas lika pasmaidīt. Pa istabām pārāk nestaigāju – trūka arī informācijas, kurā telpā kas notiek. Un ļoti labi bija izdomāts, ka arī kafejnīcā spēlēja dzīvo mūziku, kas radīja vajadzīgo atmosfēru. Bet kopumā balle patika.”

Jānis Sperga

“Šī bija pirmā Ziemassvētku balle, kurā kaut nedaudz palīdzēju arī no organizatoriskās puses, tāpēc, domāju, man visinteresantāk bija redzēt, kā notiek gatavošanās. Ļoti patika ludziņa. Un arī pārējās istabas bija jaukas, paviesojos katrā. Kopumā emocijas noteikti bija labas un pozitīvas.”

Karīna Plotņikova

“Man balle ļoti patika. Bija ļoti maz informācijas par pārējo istabu atrašanās vietām. Tam vajadzētu būt uzrakstītam ielūgumā, uz istabu durvīm utt. Ļoti patika dzīvā mūzika, Ziemassvētku vecītis, foto stūrītis. Diemžēl filmu istabu un kafejnīcu neatradu.”

Elza Straupmane

“Man ļoti patika. Tā kā balli neapmeklēju pagājušogad, tad zināju, ka šogad tur būšu noteikti. Kaut gan atsauksmes nebija dzirdētas tās labākās, man ļoti patika. Interesanti šķita tas, ka bija diezgan daudz istabu un vietu, ko apmeklēt, ka nav jāuzturas visu laiku vienā vietā. Ņemot vērā, ka tas bija skolas pasākums, uz neko daudz labāku es nemaz necerēju. Varbūt vēlētos nedaudz, nedaudz citādu mūziku aulā, jo tur bieži skanēja tādas dziesmas, pie kurām, manuprāt, bija ļoti grūti dejot un kustēties. Galvenais jau ir laba kompānija, tad viss liekas *forši*.”

Agnese Kalniņa

Starptautiskā Bakalaurāta aicinājums

MĀRTIŅŠ VILNĪTIS

Izglītības vērtība šīs skolas audzēkņiem ir skaidra. Tik ļoti, ka apmēram 30 cilvēki no mūsu vidus katru gadu parastās vidusskolas programmas vietā izvēlas kārtot vēl vienu iestājeksāmenu, lai varētu piedalīties Starptautiskajā Bakalaurātā, kuru bez mūsu ģimnāzijas Latvijā piedāvā vēl tikai viena skola – Latvijas Starptautiskā skola. Kāpēc tā censties?

Starptautiskais Bakalaurāts (jeb IB - *International Baccalaureate*), kas tika izveidots 1968. gadā Šveicē, pēc nepilna pusgadsimta ir pazīstams 141 valstī un 3320 skolās. Šīs programmas mērķi iekļauj audzēkņu izglītību, rakstura attīstību, kritisko domāšanu, tieksmi mācīties mūža garumā, starpkultūru sapratni. Lai to nodrošinātu, bez jau pazīstamajiem mācību priekšmetiem nepieciešami tādi papildinājumi kā Zināšanu teorija (*Theory of Knowledge* – TOK) un ārpusstundu aktivitātes (*Creativity, Action, Service* - CAS), kas iekļauj gan fiziskas aktivitātes, gan brīvprātīgo darbu, gan radošas izpausmes.

Latvijas ierastais ZPD tiek aizstāts ar citu pētniecisku darbu – *Extended Essay* (EE), kas, lai gan lapaspušu skaita ziņā mēdz būt īsāks, prasa vismaz tikpat daudz darba. Arī mācību stundu shēma atšķiras no valstī ierastā. SB ir sešas priekšmetu grupas, mūsu skolā pieejamas piecas. Jāizvē-

las pašam savi seši priekšmeti, kurus tad apgūs divus gadus (10. klase ir tikai ievadgads), katrā priekšmetā ir savs eksāmens un savi iekšējie pētnieciskie darbi (piemēram, bioloģijā, ķīmijā un fizikā – laboratorijas darbi, valodās – radoši un analītiski rakstu darbi). Sava priekšmetu grafika veidošana palīdz labāk iedziļināties tēmās, kas interesē audzēkni, turklāt klase sadalās mazākās grupās, atvieglojot mācību procesu. Klasēs mācības risinās angļu valodā, izņemot, protams, pārējo valodu klases.

Priekšmetu daudzveidības samazināšana nenozīmē mazāk darba. Mācības mācību dēļ SB programmā nav neparastas – mājasdarbu daudz, papildus pētnieciskie darbi un projekti neliek mierā ne brīdi, atpūsties un pagulēt arī gribas. Stāsti par bezmiega naktīm ir ierasti gan mūsu SB censoņiem, gan daudziem citiem visā pasaulē. Linda Vildava (12.sb) atzīst, ka draugus satikt sanāk mazāk, bet mā-

cīties tik un tā vajadzētu vēl nedaudz vairāk. Niks Evalds un Niks Bērziņš (abi 11.sb) vienbalsīgi apgalvo, ka upurē miegu mācībām un sociālajai dzīvei. Arī Robertam Tommem (12. sb) ir gadījies rakstīt mājasdarbus līdz rītam, bet neviens no puisiem ne brīdi nav nožēlojuši iestāšanos SB, kamēr Linda norāda, ka ne visiem atmaksājas piedzīvotais stress.

Šī cenšanās daļēji izskaidrojama ar pašu klases garu. Aptaujātie teic, ka gan 12., gan 11. sb klasē sastopami draudzīgi un izpalīdzīgi cilvēki. Niks Bērziņš kā ievērojamu sasniegumu saliedētības ziņā min visas klases piedalīšanos skolas aerobikas konkursā, Roberts lepojas ar klasesbiedru sniegto sirsniņo palīdzību samariešiem un bērnu namiem (CAS ietvaros). Bet lielākā motivācija iestāties SB programmā un to pabeigt pēc iespējas labāk ir individuālā izaugsme. Šī programma ir ļoti augstu novērtēta visas pasaules universitātēs, pasniedzēji priecājas par studentiem, kas ātri un kvalitatīvi raksta esejas un vispusīgi analizē vielu, turklāt angļu valoda ir attīstīta augstā līmenī. SB programma ļāvusi latviešiem studēt prestižās universitātēs, piemēram, *New York University*, *Reed University*, *Colby College*, *University of Oxford*. Protams, jāpanāk, ka uz diploma rakstīts skaitlis, kas nav pārāk tālu no 40. Mūsu skolas telpās redzēti arī ideālie diplomu ar augstāko punktu skaitu – 45.

SB ir unikāla iespēja attīstīt savu izglītību, raksturu un gribasspēku. Upurēšanās ir liela, spriedze un spie-

diens pieaug, bet iegūtās valodu zināšanas, izpratne par pasaulē notiekošo, kritiskās un loģiskās domāšanas attīstība un pavērtās augstskolu durvis visā pasaulē ir ļoti vilinošs piedāvājums, kuru mūsu skolasbiedri izmanto jau otro gadu desmitu. ■

Angliski, spāniski vai franciski informācija par Starptautiskā Bakalaurāta organizāciju pieejama tās mājas lapā –

www.ibo.org

Informāciju latviski var iegūt mūsu skolas mājas lapā –

r1g.edu.lv/v/parskolu/ib

Viens no īpašajiem

Cik ilgi mācies 1.ģimnāzijā?

Mācos šeit kopš 7. klases. Ja tagad esmu 11.klasē, tātad šis ir piektais mācību gads kā pirmģimnāzistei.

Kādi plāni pēc skolas pabeigšanas?

Plānoju studēt. Neko vairāk nevaru pateikt, jo esmu viens no tiem cilvēkiem, kuriem nav pilnīgi ne mazākās nojausmas, ko darīt pēc 12.klases beigšanas. Nezinu, vai vēlos palikt studēt Latvijā, vai doties uz ārvalstīm, nezinu arī to, ar kādu nozari vēlos saistīt savu dzīvi.

Kas tev visvairāk patīk plakāta izveides procesā?

Ja godīgi, tad mana mīļākā daļa šajā procesā sākas brīdī, kad plakāts jau ir gandrīz pabeigts, stāv klasē uz galdiem, un mēs sākam visus „darbarikus” nest uz VD „būceni”. Bet kulminācija ir brīdī, kad tu stāvi vestibilā, skaties uz tikko piekarinātu plakātu un vari pateikt „PLAKĀTS IR AWESOME!!”

Vai esi kaut kur mācījusies zīmēt vai arī tas ir tikai hobijs? Cik ilgi jau zīmē?

Roku uz sirds liekot, varu teikt: „Es tiešām nemāku zīmēt!” Bet es mēdzu izklaidēt savus draugus, uzzīmējot

LUĪZE LAZDĀNE

RV1Ģ šobrīd mācās 1035 skolēnu. Gaiši prāti. Un katrs no mums ir īpašs. Vienu interesē māksla, citu sports, trešajam mūzika, tūkstošajam fizika. Tādēļ turpmāk veltīsim šo rubriku vienam no 1035 skolēniem. Pirmā no tiem būs Sarma Reitere, 11.klases skolniece, kura ir viena no tām centīgajām zīmētājām, kas veido skaistos plakātus visiem skolas pasākumiem.

kādu īpaši skaistu zirgu vai jebkuru citu dzīvnieku. Burtus rakstīt gan es māku, iztēle man strādā, tāpēc idejas ģenerēt es varu, un, kas ir pats svarīgākais, es pazīstu daudz cilvēkus, kuri māk zīmēt, tāpēc varu būt pat ļoti noderīga plakāta taisīšanas procesā.

Kas ir pats sarežģītākais plakāta izveides procesā?

Pats sarežģītākais ir izdomāt kā un ko tieši zīmēt, rakstīt. Katru reizi gribam izdomāt ko oriģinālu, ko nebijušu, gribam, lai visiem patiktu. Tāpēc dažkārt ideju talkai tiek patērēts vairāk laika nekā paša plakāta zīmēšanai.

Kādas vēl ir tavas intereses?

Man patīk volejbols, tāpēc arī ar to

nodarbojos. Jāatzīst, ka VD sēžu dēļ sanāk katru otrdienu nobastot treniņu, bet tas viss cēlu mērķu labad. Vēl man patīk daudz (un dažkārt arī bezjēdzīgi) runāt.

Vai tev ir kāda 2012.gada apņemšanās?

Manā 2012. gada *bucketlistā* kā viens no gada mērķiem ir izdomāt, ko darīt pēc 12.klases. Nekas interesants gan tajā sarakstā nav, šogad tādi pieticīgi mērķi, jo 2011.gadā ar to izpildi man galīgi negāja. ■

Meitene ar samtaino balsi
Līva Vilnīte

TERĒZE VEINBERGA

Tie, kuri kaut reizi ir dzirdējuši šo samtaino un vielaikus spēcīgo balsi, pavisam noteikti vienmēr to atpazīs un atšķirs no citām. Melodiska, baudāma un unikāla – tāda ir Līvas Vilnītes radītā un izpildītā mūzika. Viņai ir dota burvīga dabas dāvana – apvienot sevī gan trauslo un maigo, gan vareno cīnītājas garu. Meitene ar milzumdaudz interesēm, bagātu dzīves pieredzi un daudziem talantiem, kas, protams, izkopti ar lielu darbu. Šomēnes Rīgas Ģimnāzijas laikos par mūziku, mākslu un cilvēkiem Līvas Vilnītes dzīvē.

Tu biji diezgan pārsteigta, kad uzrunāju tevi un piedāvāju tikt intervētai skolas avīzes sadaļā “mūziķi”. Neapšaubāmi, tu esi muzikāla personība, bet tavs maigais mulsums sejā lika man noprast, ka pati sevi par mūziķi kautrējies saukt. Ja tev vajadzētu – kā tad tu definētu sevi, savu būtību un lielākās kaislības?

Jā, biju ļoti pārsteigta. Vienmēr esmu teikusi, ka esmu tikai mazs mūzikas spēlētājs, kurš ķer gaisā lidojošas melodijas. Cilvēks, kurš mīl pasauli, mīl mūziku, mīl mākslu un mazliet spēlējas ar savām kaislībām. Mūziķis ir smags vārds, tāpat kā mākslinieks. Man ir tikai 18, visa dzīve vēl priekšā – zilions, ko mācīties.

Gatavojoties intervijai ar tevi, es, vispirms, centos iepazīt tevi ar Google palīdzību un uzzināju ļoti daudz ko interesantu. Patiesībā, tas, ko atradu, mani patiesi pārsteidza. Ir visnotaļ apbrīnojami, cik daudzpusīga personība tu esi. Tu esi sarakstījusi himnu savai mākslas skolai, iesaisties brīvprātīgajā darbā, dalies ar interesantām receptēm, piedalies konkursos ar patiesi vērtīgām idejām un apbrīnojamiem mākslas darbiem, par ko esi apbalvota ar Latvijas Republikas Kultūras ministrijas goda rakstu, tu organizē skolā notiekošos pasākumus, veido pasākumu reklāmas un plakātus, pasākumu noformējumu, un, protams, mācies arī vidusskolā, bet šo sarakstu vēl varētu turpināt un turpināt... Kā tev pietiek visam laika? Tu plāno savu dienu?

Visam laika nepietiek. Viss augstāk minētais radies brīžos, kad nokrita iespēja no gaisa, un to pamanīju. Daudzko

nākas upurēt, lai ietaupītu kaut mazliet laika. Kaut vai to pašu mākslu – jau gadus divus Mākslas skola mani „bīda” uz personālizstādi, neesmu pagājuši ne soli uz priekšu – darbi guļ bēniņos. Nemītīgi nākas izvēlēties – skola, mūzika vai māksla. Visu nevar, tad nav kvalitātes. Tā arī daru to, kas kurā brīdī liekas svarīgāks un sirdij tuvāks – pagaidām, kā jau katram divpadsmitklasniekam, tā ir skola, man vēl klāt mūzika – plānoju koncertu februārī. Bet dienu sevišķi neplānoju. Dzīvoju, kā sanāk, daudz kas tiek pakārtots skolai un tā mirkļa garastāvoklim. Ko gribas darīt, to daru. Ja sanāk – lieliski, nesanāk – nekas, būs citreiz.

Tu esi daudz ko pieredzējusi. Kuru notikumu vai pieredzi tu varētu saukt par visvērtīgāko un nozīmīgāko?

Grūti nosaukt vienu tādu notikumu, bet ļoti vērtīgu pieredzi noteikti dod vasaras plenēra nometnes ar Mākslas skolu. Jau trīs gadus braucu kā jaunākais skolotājs. Tā ir vērtīga pieredze gan mākslas, gan mūzikas pusei. Tās ir divas nedēļas tīrai māksla-, laiks, kad radīt un ļaut dvēselei runāt. Kā arī tas ir darbs ar bērniem. Bērniem pieder cita pasaule – neaptverami ir dažreiz ielūkoties tajā!

Jautājums, ko katrs divpadsmitklasnieks ir dzirdējis vismaz pārdesmit reižu – ko tu darīsi pēc vidusskolas?

Man ir klusa cerība iestāties Mākslas akadēmijā. Tā teikt – matemātiku nu esmu sešus gadus baudījusi, tagad sāku baudīt to, kas sirdij tiešām tuvs.

Cik sen tu dziedī un muzicē? Kurā brīdī saprati – “Jā, šī ir tā lieta, pie kuras es pieturēšos.”

Dziedu es no tā brīža, kad pirmo reizi varēju pati uzrāpties uz lielā akmens pie lauku mājām. Tad arī katru dienu rāpos uz akmens un dziedāju, man bija kādi gadi trīs, četri. Man laimējies piedzimt ļoti muzikālā ģimenē, vecāki iepazinās kori, kā mamma saka – esmu dziesmas radīts bērns, tāpēc varu teikt, ka mūzika man asiņīs. Ar ģimeni dziedam visos svētkos un arī tāpat, kad nepieciešams mazliet miera. Bet savai mūzikai nopietnāk pievērsos, kad man bija 13. Kādu vakaru sapratu, ka man ir, ko pateikt pasaulei, piesēdos pie klavierēm, un pateicu. Sākot jau ar mākslas skolas himnu, tā man kļuva par nopietnu sirdslietu. Tā ir valoda starp mani un cilvēkiem.

Vai tu esi kaut kur mācījusies, lai apgūtu to, ko māki šobrīd?

Ja runājam par mākslu, tad 2008. gadā absolvēju Jūrmalas Mākslas skolu un kā brīvklausītājs piestaigāju vēl tagad. Ja par mūziku – mūzikas skolas izglītības man nav. Vokālu esmu attīstījusi dažādos koros, ansambļos. Instrumentus un kompozīciju mācījos tā, ka 7. klasē sāku dziedāt mājās pie klavierēm, likt skaņas kopā. Aizrāvos varbūt mazliet par daudz, vēl tagad nespēju beigt. Tikai klavieres nomainīju pret ģitāru – pašmācības ceļam vienkāršāk un visur var paņemt līdzi.

Es zinu, ka tu muzicē gan viena, gan duetos, gan arī grupās. Pastāsti, ar ko esi kopā spēlējusi, kā arī kāda ir tava koncertpieredze?

10. klasē ar klasesbiedriem savācām grupu tieši priekš “Pirmās plates”, uzvarējām. Otrā reize, kad dziedāju ar grupu bija pagājušā gada Ziemassvētku balle, kad mūsu Plates sastāvam pievienojās vēl Mārtiņš Vilnītis (patiesības mirklis – viņš nav ne mans brālis, ne vīrs, ne kāds cits radnieks). Ar Mārtiņu esam dziedājuši arī duetā – pirmo reizi, lai sarakstītu dziesmu kopīgam draugam, tad lai piedalītos konkursā „Vangažos dzied”, līdz beidzot, lai sastādītu koncertprogrammu un apbraukātu Latvijas pansionātus. Tiesa, aizbraucām tikai uz vienu, bet tas bija lielisks pasākums. Bet kā lielāku koncertu varu minēt savu pirmo koncertu 2011. gada maijā @EzītisMiglā – pirmā tikšanās ar klausītāju, lai atrādītu kas šo gadu laikā tapis.

Vēl bijuši visādi mazi projektiņi ar dažādiem cilvēkiem, skolas kori un ansambļi, Knīpas un Knauķi... uzstāšanās ar viņiem... bet tas vilciens aizbrauca jau kādu laiku atpakaļ.

Apmēram cik dziesmu ir tavā `bagāžā`? Un vai to rakstīšana padodas viegli vai tikai īpašos emocionāli piesātinātos mirkļos?

Laikam grūtāku jautājumu tu nevarētu uzdot. Ļoti aptuveni skaitot, sanāktu mazliet vairāk kā simts. Ja pieskaita divu mūziklu dziesmas un visus pirmos murgojumus, būtu pie 150. Kaut kā tā. Tā īsti skaitījusi neesmu. Ar

dziesmām ir kā ar labiem vīniem – kādu laiku jānostāv malā. Tās, kuras arī pēc gada un diviem vēl saglabā to „īsto sajūtu” – paliek, tās, kuras ne – pamazām aizmirstas. Bet kādās 20 dziesmu kladēs plauktā sēž viņas visas. Bet ar rakstīšanu ir tā, ka tas ir ļoti periodiski. Ir bijis tā, ka vairākus mēnešus no vietas nevaru divas notis kopā salikt, balss neskan un vārdu nav, kad liekas, ka viss – dziesmu laiks beidzies. Bet tad, pēc lielākas vai mazākas pau-

būšu savienojusi savas trīs lielākās dzīves kaislības.

Vai tu esi Latvijas patriote?

Pilnīgi un noteikti. Mēs esam stipra, talantīga tauta. Par savu valsti būtu gatava celties un krist. Zinu, ka tieši šeit es dzīvošu un strādāšu. Sprīdītim nesekošu un pasaulē laimi meklēt neiešu, mana laime ir tepat. Ja arī kādreiz aizbraukšu pasauli skatīties, tad tikai tik daudz, lai iegūtu zināšanas, ko atvest

zes var atnākt 10 dziesmas uzreiz. Paņem ģitāru un ir ko teikt. Ja nav ko pateikt, tad labāk nemaz nesākt rakstīt, sanāk banāli, sen atražoti murdziņi. Dziesma ir vēstījums sabiedrībai, un ar to ir vērts sākt runāt tikai tad, kad ir par ko.

Kā tu redzi sevi pēc 20 gadiem?

Mazliet lēnākā skrējienā. Savā multieņu studijā ar ģitāru, tēlu skicēm un bariņu bērnu. Rakstot scenārijus, zīmējot animācijas un sacerot filmiņām mūziku,

un piepildīt šeit. Man ir plāni Latvijai, tos arī centīšos īstenot. Šis ir manas mājas, te ir mana ģimene un draugi, neviena cita pasaules mala nevarētu to kompensēt.

Ko tu novēlētu ikvienam cilvēkam?

Saglabāt pozitīvu skatu uz pasauli, iemīlēt to, smaidīt un mirdzošām acīm priecāties par dzīvi!

Priekā! ■

Mūsējie cīnās!

REINHOLDS R. RAZUMS

To, ka RV1Ģ mācās ne tikai zinoši, bet arī sportiski skolēni, zinām jau sen. Viens no iecienītākajiem sporta veidiem gan mūsu skolas, gan Rīgas skolēnu vidū ir basketbols. Tieši tāpēc, tiek rīkotas Rīgas skolu basketbola sacensības - agrāk Rīgas Domes kauss, tagad VEF Rīgas Skolu superlīga.

Skolas panākumi basketbolā nav pēkšņi un nejauši, komanda ilgus gadus sekmīgi startēja Rīgas Domes kausā, tādējādi būdama starp "Top8" labākajām komandām, tika uzaicināta dalībai pirmajā VEF Skolu Superlīgas turnīrā, kad tas vēl notika paralēli ar Rīgas Domes kausu.

Tomēr sākoties 2009./2010. m.g., tika pieņemts loģisks un racionāls lēmums šos turnīrus apvienot. Turnīrs notiek trīs kārtās – pati pirmā kārtā apvieno visas Rīgas skolas. Tās ir rajona sacensības. Mūsu skolas pretinieki Centra rajonā ierasti ir Natālijas Draudziņas vidusskola, Rīgas Valsts 3. ģimnāzija, Rīgas Centra Humanitārā vidusskola, un reizēm pievienojas vēl kāds, piemēram, 40. vidusskola.

Turnīra otrā kārtā ir sākums istajām cīņām – komandas tiek sadalītas apakšgrupās, spēles tiek aizvadītas pilnā garumā, VEF Rīga aktīvi iesaistās turnīra organizēšanā – fotogrāfi, video apskati, komandu logo, formas. Tā teikt – cenšas piepildīt tribīnes.

Turnīra trešā kārtā ir izslēgšanas spēles – komandas tiek sadalītas pāros pēc 2. kārtas rezultātiem, izspēlē spēli un uzvarētājs dodas uz nākamo kārtu. Tā līdz finālam, kad Daugavas Sporta

namā tiek noskaidrots, kura skola iegūs čempionu kausu.

Mūsu skolas panākumi divos Superlīgas gados bijuši lieliski – zēnu komanda pirmajā gadā gan zaudēja 1/4 finālā, bet pagājušogad izcīnīja 3. vietu!

Arī šogad ir ar ko lepoties, jo mūsu skola ir starp tām 8 skolām, kuras ir pārstāvētas gan meiteņu, gan puīšu turnīrā. Zēnu komanda pirmo uzvaru jau izcīnījusi, bet meitenes to centīsies izdarīt jau nākošajā spēlē.

Nāc un atbalsti **mūsu** komandu! ■

Spēļu kalendārs 2. kārtā -

Zēnu komanda pret 49. vidusskolu

15. februārī 15:00 (49. vidusskolā, Kr. Valdemāra ielā 65)

Meiteņu komanda pret RV2Ģ

15. februārī 16:15 (49. vidusskolā, Kr. Valdemāra ielā 65)

Zēnu komanda pret RV2Ģ

28. februārī 16:15 (Natālijas Draudziņas vidusskolā, Bruņinieku ielā 24a)

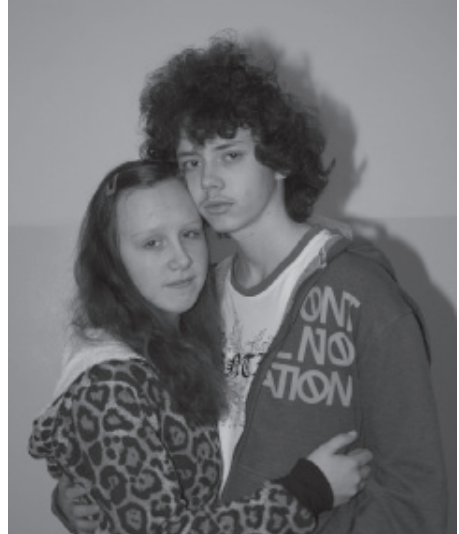
Meiteņu komanda pret NDV

1. martā 16:15 (Natālijas Draudziņas vidusskolā, Bruņinieku ielā 24a)

Spēļu apskati, rezultāti un cita informācija pieejami r1g.edu.lv.

GADA BALVA 2011 PĀRIS 1

Viena no iecienītākajām kategorijām „Gada balva 2011” bija „Gada pāris”, par kura laureātiem kļuva Alise Guļājeva un Elvijs Lipstovs. Lai gan viņi mūsdienās vien 9. klasē, RVIĢ skolēni atzina viņus par pašu jaukāko, satīcīgāko pāri, kurš pelnījis 1.vietu. Lai uzzinātu ko jaunu par pāri, „RGL” veica nelielu interviju.

AGATE UTĀNE

Kur un kā jūs iepazīnāties?

Alise: Iepazīnāties pagājušā gada atklātajā matemātikas olimpiādē.

Elvijs: Atklātajā matemātikas olimpiādē.

Tavuprāt – kāpēc tieši Jūs saņēmāt nomināciju „Gada pāris 2011”?

A: Jo mūs visvairāk pamana starpbrīžos!

E: Jo mēs esam visjaunākais pamanāmais pāris skolā!

Raksturo, lūdzu, savu otru pusīti!

A: Čirkains, jauks, runīgs.

E: Mīļa, atsaucīga, skaista.

Kāds ir Jūsu lielākais piedzīvojums?

A: Kopīgi nosvinēti Ziemassvētki. Jauki un klusi, bet tomēr priekš mums tas ir nozīmīgi.

E: 2011. gada Ziemassvētki.

Kāds ir Tavs mīļākais ēdiens un kāds, tavuprāt, ir Elvijs/Alises mīļākais ēdiens?

A: Man, piemēram, ļoti garšo *spagetti*, bet par Elviju pat nezinu... Kaut kas no „*fast food*”.

E: Mans mīļākais ēdiens ir hamburgers, un Alisei ir *spagetti*.

Ko Tu novēli citiem RVIĢ pāriem?

A: Nestrīdēties. Nervi noderēs arī nākotnē. Protams, mīlestību un uzticību!

E: Es novēlētu satīcību un labu laika pavadīšanu kopā! ■

SINTIJA RIMŠA

Vēss rudens vakars ar siltu tējas krūzi kafejnīcā Kafka – Imanta Ziedoņa dzeja un Māras Upmanes balss rada īpašu noskaņu, kas ikkatram klātesošajam liek noticēt brīnumam un mīlestībai visapkārt. Māra burtiski ir kā pozitīvs enerģijas lādiņš, kurš nepārtraukti stāro un smejas, viņa iedvesmo.

Nespēju atturēties un neparunāt ar viņu, tādēļ izmantoju lielisku ieganstu – vajag interviju skolas avīzei! Protams, jūs nedzirdēsiet viņas skanīgos smieklus un nesajūtīsiet viņas trako enerģiju, bet te, lūk, jums būs iespēja izlasīt manu sarunu ar Māru Upmani-Holšteini no grupas Astro'n'out.

Kas tu esi?

Es esmu maza zivtiņa, kura peld ūdenī un domā, ka saule arī ir liela zivtiņa, un visapkārt ir citas zivtiņas. Visu pārskatu tikai tā, kā redzu es, visu redzu caur savu prizmu. Man ir sajūta, ka visi visus var saprast, ja vien kārtīgi ieklausās sevī. Viss ir vienkārši. Un vēl es esmu Māra, kura dzied.

Vecums: 27

Skolas, kurās mācījās: Rīgas Valda Zāliša pamatskola, Rīgas 1. ģimnāzija, Rīgas 2. vidusskola

Augusi: Rīgā (no 16 gadu vecuma Maskačkā)

Spēlē grupā kopš 2003.gada

Precējusies ar Jāni Holšteinu - Upmani (Goran Gora)

Kādi bija tavi skolas gadi, kādas atmiņas?

Diezgan veiksmīgi ir izdevies izdzēst šos gadus no sava prāta. Īpaši daudz neatceros...

Es mācījos RV1Ģ, bet nu tikai gan līdz 10. klasei, jo eksaktās zinātnes nebija mana visstiprākā puse. Pēc tam mācījos 2. vidusskolā (tagadējā Rīgas Valsts

2.ģimnāzija– aut.piezīme). RVIĢ mācījos no pirmās klases, toreiz jau vēl bija pirmā klase, bet pēc tam pa vidu pamācījos arī Zālišos, un tad atkal pirmajā.

Vai pusaudžu vecumā bija bohēmisks dzīves stils, kas parasti piederas mūziķiem?

Nekādas bohēmas. Tas, ko varētu mazliet saukt par bohēmu, bija universitātē. Man skolā gāja diezgan pagrūti, jo man nebija tā, ka man ārkārtīgi interesēja viss, ko mums mācīja, un nebija arī tā, ka man ļoti viegli tas viss pielēca. Mamma piedevām agrāk bija matemātikas pasniedzēja RVIĢ, tad viņa mēģināja man paskaidrot. Zicāns, pasniedzējs, varbūt zināt, viņa ideja bija šāda, ja, piemēram, man kaut kā nebija matemātikā, tad viņš saka: „Nesaproti kaut ko? Tad aizej mājās un pprasī, lai mamma skaidro!” Tad attiecīgi man mamma arī skaidroja, mums tur gāja caur cauri strīdiem. Tas viss manu spītu pret to mācīšanos padarīja lielāku.

Atceros, kā salidojumos pie mammas nāca tie sen jau beigušie un teica: „Ak, skolas gadi, nevieni gadi nav kā šie!” Un es

ar šausmām gāju klāt un teicu: „Tiešām? Skolas gadi ir vislabākie?”

Man klasē, piemēram, neviens nezināja, kas ir Radiohead, kaut vai tāds

sīkums, kas man likās vienkārši nepieņemami.

Kā sākās Tava aizraušanās ar mūziku? Gāji mūzikas skolā?

Es esmu gājusi pie dažādiem pasniedzējiem, bet mūzikas skolā gan ne. Tagad es nedaudz jūtu to kā robu, jo kad mums basists ar bundzinieku runājas, kuri abi ir pabeiguši Mūzikas akadēmiju, es jūtu, ka viņiem ir sava valoda, kurai es nespēju izsekot.

Bet es mācījos pie visādiem pasniedzējiem. Man bija superīgs pasniedzējs Kuvuvass Bērnu un jauniešu centrā „Daugmalīte”, un mums bija četru meiteņu ansamblis vēl pirms Astro'n'out. Mēs bijām četras meitenes ar akustēnēm, un mums bija ansamblis, kurš saucās Pāris Jumti Vairāk. Un viena no tām meitenēm tagad ir tā jaunā seriāla „Nesaki man bizu!” galvenā varone. Un tāds, lūk, mēs bijām sastāvs.

Un pārējās divas?

Pārējās divas: viena aizgāja uz folkloru, otra aizgāja uz medicīnu. Lūk, tad mēs dziedājām „Kumeliņi, kumeliņi” un tādas veida dziesmas. Un tad, kad mēs izcīnījām laiku, kad mēs varējām palikt piekt-

dienās pēc oficiālajām nodarbībām, sākām kopīgi rakstīt arī dziesmas. Tā kā, mums ir kopīgi šis tas sarakstīts. Un tad sākām spēlēt, piemēram, Massive

ASTRO'N'OUT

Attack kaverīti. Koncertos mēs dziedājām „Kumeliņi, kumeliņi”, bet pa vidu spēlējām kaut ko savu.

Kuras bija Tavas mīlākās grupas?

Vispirms bija Ace of Base un Spice Girls. Nu, katru nakti pirms gulēšanas tika dotas bučas visiem četriem Ace of Base plakātā, bet kaut kad 14 – 15 gadu vecumā brāļa kasetes mani izglāba un es atklāju, ka ne viss, ko viņš klausās, ir briesmīgi. Pienvedēja Piedzīvojumi nāca reizē ar Radiohead, un tās divas grupas mani padarīja par cilvēku.

Un kā sākās Tavas karjeras kāpnes, profesionālā izaugsme?

Sākās tā, ka manā kursā bija baigi foršā meitene Liene ar drediem un ar lūpeni uzkrāsotām sarkanām acīm, un mana mamma bija šausmās, ka mēs draudzējāmies. Mēs bijām divas baigās enerģiskās, tad pēkšņi bija uzradies man klases biedrs, kurš skolā bija ”krējumā”, tāpēc es ar viņu nevarēju tusēt, jo klasē vienmēr viss ir sadalīts. Es nekad nebiju tajā foršajā grupā. Izrādījās, ka viņš spēlē bungas, un tad viņš uzradās. Mēs pamēģinājām vienreiz divatā mēģīti, un tad sāka Liene vēl spēlēt. Tā mēs trijātā nospēlējām veselu gadu. Mēs izdomājām, ka mēs būsim oriģināli, ka mums nebūs basa, sanāk reāls dūdiņroks.

Vai Tev tie smagie skolas gadi kaut kā atspoguļojas dziesmās, dzīvē?

Ir jau nolasījušies? (Smejas)

Zināt, Kauperam ir dziesma „Mana dziesma”, tieši piefiksēju, ka man riktīgi patīk divas rindiņas: „Teic, Ziemeļ-

vējš, No kurienes manī tāds spīts?” Tas ir tas dzinulis! Piemēram, mans bračka sīkais tur matemātikas olimpiādēs visu laiku un šaha čempionātos, pasaules čempionātos, un citreiz man ir sajūta, ka viņš var ielikt roku grāmatā un viņš zinās visu, kas tur ir rakstīts, atšķirībā no manis, kurai bija reāli smaga galva. Tā kā man tas viss negāja nekad iekšā. Rezultātā man bija tāds spīts par to, ka es nekad nevienu diplomu nedabāju, ne ar ko neizcēlos. Kad es sāku spēlēt ģitāru, mans tagadējais vīrs, toreiz mans pirmais puisis, pateica, lai es metu to ģitāru malā, netērēju laiku. Mani tas šausmīgi aizvainoja, radīja vēl papildus spītu.

Ziniet, kas ir visskaistākais? Izstāstīšu vienu piemēru.

Bija tāds klasesbiedrs Normunds Jurševskis, kurš man piedēvēja iesauku Dosja, tāpēc, ka ir veļas pulveris, uz kura ir cūciņa. Resna kā cūka biju. It kā nebiju tik resna, bet man vienmēr ir bijuši apaļi vaigi. Un viņš mani reāli apsaukāja, sauca par Dosju. Viņam atvērās bārs „Mojo”, tad viņi vienreiz aicināja mani spēlēt, un es varēju atteikt. Un es atteicu! Teicu menedžerim, lai pasaka, ka es nespēlēšu, jo viņš mani apsaukāja. Un tā bija mana mazā uzvaras stunda! Izrādās, ka viņš ir teicis: „Tiešām? Es gan neko neatceros, bet ja nu kas, pasaki, ka es atvainojos!” Man likās, nu kā? Tā nedrīkst, ka viņš mani neatceras. (Smejas)

Kāds ir Tavs dzīves moto, Tavs dzīves sauklis?

Ņem to visu vieglāk, tas no Reinika. (Smejas) Jā, ņem to visu vieglāk!

Kurš tad jūsu grupā domā vārdus, melodiju, kurš koordinē?

Pārsvārā melodiju, vārdus domāju es, bet tas, protams, apaug un izklausās pilnīgi citādāk, kad grupa tiek tam klāt. Mums jau ir leģendāra frāze, ko saka Rūdis, albuma producenta, kad es parādu kaut kādas skices: „Hmm... varbūt pamainām harmonijas?” Mēs vienkārši smejamies, jo faktiski visiem gabaliņiem nākas kaut ko pamainīt. Baigi nepatīk atzīt, bet visbiežāk, kad mēs pamainām, gabals iegūst lielāku dinamiku. Tie puīši jau baigi iedod, tāpēc nevar jau vairs teikt, ka tie ir mani gabali, tie ir mūsu gabali. Tikai man ir sākotnējā skice.

Runājot par bohēmu, jūsu grupai ir kāds konkrēts grafiks vai arī jūs spontāni satiekaties?

Baigi mainās, zini kā, mēs esam grupa nu jau astoto gadu? Ārprāts! Tas sastāvs ir pamainījies, bet attiecīgi ar šiem puīšiem mēs spēlējam trīsarpušus gadus. Laika gaitā tāpat pamainās tās attiecības, uzrodas kādam meitene, Jurčikam vienmēr uzrodas sīdža, un tad viņš vairs nav katru otro vakaru pie manis mājās un nemēģina dziesmas. Tā nu tās attiecības mainās – Mārtiņam piedzimst bērns, kāds apprecas. Nē, nu man tas neko nemainīja.

Un kā Tev ar vīru – mūziķi nav konkurence, viņš Tev netraucē profesionālajā jomā?

Viņam nē, man mazliet traucē. Nē, nu īstenībā ir superīgi, tāpēc ka abi saprot, par ko ir runa. Piemēram, es zinu, ka citreiz pēc koncertiem mēs

tur grupa pasēžam, nosvinam, tad citreiz gadās, ka kāda no meitenēm zvana: „Kur tu esi?” Lūk, man ar Jāni vispār nekādas problēmas. Viņš zina, cik tas ir svarīgi un kā Tu jūties pēc koncerta. Vai arī citreiz, kad man uznāk, liekas, ai, jāmet tas viss pie malas, tad paskatos, o, vīram viss izdodas, varbūt nav nemaz tik slikti. Viens otru varam uzmundrināt.

Kāds ir Tavs ieteikums citiem cilvēkiem? Ko Tu vienmēr novēli?

Es visiem vienmēr novēlu ticēt sev, to jau es vairs tik bieži līdzī nevelku, bet es vēl jo projām domāju, ka tas ir galvenais. Tajos brīžos, kad, piemēram, es neticu sev, tad pēkšņi es redzu, ka grupā jau visi jūt viens otru. Tiklīdz, piemēram, es esmu down, tad arī es visu mēģī novelku down. Tāpēc ticēt sev, jo, ja sev tici, tad pārējie arī noticēs.

Otrs, tikko izdomāju citu novēlējumu – iet dziļumā, jo baigi man liekas, ka ir tendence visiem, īpaši jauniešiem, ka ļoti daudzi apgrābsta visu, kas it kā ir forši, jo tu esi it kā erudīts, bet kaut kādā brīdī tomēr ir jāizdara tā izvēle. Nav jau tā, ka ir jāizvēlas tikai viena lieta, tu vari izvēlēties, protams, trīs lietas, bet tomēr nav jēga pamēģināt vācu, franču, poļu, itāļu, kā es patiešām esmu izmēģinājusi, un tad beidzot pēc nezin cik gadiem attapties, ka tā arī nevienu neesi iemācījies.

Kā Stīvs Džobs teica, ka tas, ko dari, jādara konkrētās jomas konkrētajā punktā, bet dziļi?

Nu ja, jo nav svarīgi, ka es esmu ne daudz pamācījiesies tur programmas,

giču, utt., bet, tiklīdz es sapratu, ka mans pirmais instruments ir balss, tad tālāk arī viss aizgāja. Es grupā daru to savu lietu, man ir jāraksta melodija, vārdi un jādzied, kuras pārsvarā trīs lietas, bet es eju dziļumā uz to. Nav jēga grābstīties visur apkārt!

Bet kā tad izvēlēties kaut ko no visa iespējamā?

Nu man bija tas pats, es esmu izmēģinājusi tik daudz ko: gāju keramikā, jāt mācījos, karatē un vēl vis kaut ko. Un tad ko? Nu īstenībā, ja tu tā padomā, tad īstenībā zini, kas tev patīk visvairāk, bez kā Tu nevari. Es esmu pamanījusi, ka citreiz liekas, ka vairs nepatīk, tāpēc ka jebkura lieta prasa pacietību. Arī ģitāru mācīties trīs mēnešos apnīk, bet ir ar varu jāpiespiež. Ir jāsaagaida, kad tas otrs apnīk un jāskatās, vai tas ir pa īstam, jo tā pirmā sajūta, kad pārņem slinkums, tādēļ bieži vien nenovērtē to lietu. Baigi grūti pateicu!

Vai ir kaut kas, ko tu mainītu savā dzīvē? Vai tev patīk tava dzīve?

Sākumā man ir jāizdomā, kā teikt, tā pa godīgo vai kā pareizi jāsaka. (Smejas)

Pa godīgo!

Zinī, es neticu, ka ir kāds cilvēks, kuram visu laiku patīktu vai visu laiku nepatīktu. Mēs visi dzīvojam tā pa kalniem – augšā, lejā–, un tas ir normāli, un tikai tad, kad esi lejā, novērtē. Kopumā man ļoti daudz kas patīk un vispār es kopumā esmu ļoti laimīga, ka es varu darīt savu profesiju un ka es esmu atradusi pie kā sevi piesiet šai dzīvē,

un pie tā turos, pie lietas, ko es riktīgi mīlu, vai ne?

Izskatās jau varbūt, kas tad tur ir – uzkāpt uz skatuves un dziedāt, bet visu jau jūt... tās grupas maiņas, katrs cilvēks ir traģēdija, tas vienkārši salauž sirdi. Kad tev sastāvs ir jau trešo reizi nomainījies, domā, ak, Jēziņ, kas notiek. Līdz ar to nav tā, ka es vienmēr esmu Mis saulstariņš, jo ir pagrūti.

Tajā pat laikā es, protams, esmu ļoti laimīga un nevienu citu dzīvi negribētu. Diemžēl es reizēm esmu reāls bubulis mājās un īgnojos. Citreiz vienkārši sēžu un šķiet, ka nav nekam jēgas, iešu uz ofisu sēdēt, ofisa darbu gribu, bet tas viss ir tāpēc, ka uz mirkli gribas pažēlot sevi.

Galavārds? Ieteikums lasītājiem?

Esi šeit un tagad!

Protams, ka vienmēr kaut ko varēja izdarīt labāk vai arī rīt kaut ko varēsi sasniegt vairāk. Man tikko vēl bija 16, pēkšņi man jau ir 27, un mamma jau saka: „Kur ir bērns?“, gribot būt vecāmāte, bet es domāju, kā? Man vēl vajag roku. Nav jau slikti, ka tas laiks skrien, bet ir vienkārši jāizbauda to, ka tagad tu vari iet un darīt. ■

PASMAIDI? PASMAIDI!

Reiz es sevi redzēju smaidot. Tas bija *Kinodroma* reklāmas rullīti, kur liela daļa no mums smaidīja. Patiesībā mēs visi smaidījām. Un reklāma bija izdevusies. Smaidīšana ir „lipīga”, viss pozitīvais ir „lipīgs”. Un tāpēc, redzot negativismu manā klasē, manā skolā un vispārējo latviešu vienaldzību, es sapratu, ka savu sāpi vienmēr vieglāk izlikt anonīmi un telpā, kura nespēj mūs kritizēt. Tas būtu tieši tas, ko es vēlētos izskaust: negativisms. Kad mēs ēdam labu zupu, mēs nekad nesakām, ka zupai sāls ir tieši tik daudz, cik vajadzētu. Toties ja tā ir par maz, uzreiz seko izsauciens: „Sāls ir par maz.”

Tas nav tā jāatstāj. Ir jāparāda arī labais.

Daudzi teiks: „Bet ko tad mums darīt? Smaidīt katram bezpajumtniekam autobusā?”

Var arī pasmaidīt, bet tad vajag uzmanīties no pozitīvisma blakusefektēm. Es iesaku vienkārši sākt ar sev zināmo cilvēku iepriecināšanu. Viss atgriezīsies. Kādu dienu, kad viss būs apnicis, varbūt kāds tev uzdāvinās puķi. Vai savu algebras kontrol darbu (tas būtu reālāk). Katrā ziņā – izraisīs vismaz kaut kādas emocijas. Svarīgi, ka tā ir viena no iespējām, kā padarīt mūsu ikdienas skolas dzīvi jaukāku.

Šodien mēs nākam klajā ar vienu

konkrētu piedāvājumu – nav nekas liels, bet ar kaut ko jau ir jāsāk: **Paslavē skolotāju!**

Mūsu skolas dzīve sastāv no divām nedalāmām lietām: cilvēkiem un zināšanām. Parasti visacīmredzamākais šo divu apvienojums ir skolotāji. Es pieļauju, ka viss, ko dara skolotāji, nav pilnīgi garlaicīgi un kaitinoši. Kā būtu, ja mēs novērtētu visu labo? Par labi izskaidrotu uzdevumu mēs teiktu „paldies”, labi novadītai stundai pievienotu vērtību, uzsverot, cik labi tā ir novadīta. Es esmu pārmetis skolotājam kādu mācīšanas metodi (diemžēl brīžiem arī konstruktīva kritika nomāc), bet esmu arī teicis, ka tajā brīdī skolotāja

skaidrojusi pareizi. Tāpēc es lūdzu – pēc labas stundas veltiet vismaz vienu komplimentu skolotājiem! Nevis kritiku, bet komplimentu. Pēc pieciem „lielisks citas krāsas pielietojums slēgu-

mu shēmas izklāstā” var ienesties arī kāds „bija pārredzamāk, kad sadalījāt tāfeli divās daļās”. Tad skolotājs ņemtu vērā to, kas visiem patīk un par ko viņš dzirdētu atsauksmes. Varbūt ar laiku skolotājam iepatīktos uzskatāmi krāsot visas shēmas? Pastāv cerība, ka stundas kļūtu **VĒL** labākas.

Kāpēc gan ne? Tas nav tik mežonīgi grūti – pieiet pie kāda un acīs pateikt: „Jā, tu izdariji labu darbu!” ■

Kultūras kalendārs

Mūzika

14.februārī Lielajā ģildē

Gada romantiskākajā dienā, Valentīna dienā, orķestris „Rīga” diriģenta Raita Ašmaņa vadībā Lielajā Ģildē atskaņos **melodijas no mūzikliem** „Vestsaidas stāsts”, „Les Miserables”, „Šahs”. Koncertā „Mīlas stāsti” piedalīsies Dita Lūriņa–Egliena, Jānis Kurševs un Intars Rešetins.

Biļetešu cena nav noteikta

24.februārī

Pasauleslavenais **Glena Millera orķestris** atgriežas 24.februārī ar jaunu programmu EVERGREENS IN SWING!

Muzikants-virtuozs, trombonists Glens Millers radīja savu orķestri 1937. gadā. Dažu gadu laikā orķestris kļuva par amerikāņu džeza mūzikas ikonu, izpildot un ierakstot gandrīz vai pusi no visiem tā laika Holivudas filmu mūzikas hītiem. Īpašu slavenību orķestris ieguva pateicoties tādiem hītiem kā “Saulainās ielejas serenāde”, “Ņujorka, Ņujorka” u.c.

Biļetes cena: – 9 Ls

Māksla

19.janvāris – 18. februāris, Galerija Rīga

Personālizstādē “Melnās pasakas” Evelīna Deičmane demonstrē spēju balansēt uz realitātes un absurda robežas, atrasties stāvoklī starp miegu un pamošanos, kad baisais un komiskais ir saplūduši.

Veidojot šo fotogrāfiju sēriju kopā ar franču mākslinieku Teo Mersjē, Evelīna Deičmane apstiprina savu eksperimentētājas slavu un panāk vizuāli efektīgus, iluzorus tēlus, izmantojot dažādus interesantus tehniskos paņēmienus un trikus.

Ieeja par brīvu.

Līdz 12. februārim, Latvijas Nacionālais mākslas muzejs

Kārļa Padega (1911–1940) simtgades atcerei veltītas izstādes: “Tauslais izaicinājums” un “Padegs un pilsoniskā madāma”. Kādreiz ekstravagantais Rīgas mākslinieks, vienlaikus dendijs un autsaiders Kārlis Padegs nodzīvoja tikai nedaudz vairāk nekā 28 gadus, bet paša radītās leģendas arī pēckara un padomju gados neļāva viņu aizmirst. 30.gadu Rīgas vidē mākslinieks bija kā savrups izņēmums, bet jau pirms laba laika pārtapis vienā no tās krāšņākajiem tēliem.

Ieeja par brīvu.

Kino

Kino "K-Suns"

Kino dokumentu spēks un vājums, 8 lekciju cikls no 12. janvāra katru ceturtdienu plkst 20:00 Lektors: kino zinātnieks Agris Redovičs

Ieskats izcilākajos pasaules kino dokumentālistikas darbos palīdzēs izprast realitātes un filmētās pasaules attiecības, novērtēt kinokameras un montāžas spēju interpretēt pasauli, radīt vēstījumu, kas prātam atklāj ar acīm neredzamo. Lekciju cikla centrālā tēma būs subjekta un objekta attiecības filmēšanas procesā un interpretāciju iespējas, kas paveras, uzfilmēto materiālu sakārtojot naratīvā izklāstā. Skaidrosim, ar kādiem paņēmieniem it kā objektīvi fiksētiem realitātes fragmentiem tiek piešķirta noteikta ideoloģiska un propagandiska ievirze, gaisinot mītu par dokumentālo kino kā neitrālu realitātes fiksētāju. Nav citu robežu starp dokumentālo un spēles kino kā tikai mūsu pašu pieņemtās konvencijas. Ciklā ietverta pasaules dokumentālā kino klasika no Roberta Flaerti līdz 1960. gadu revolucionārajām pārmaiņām filmēšanas praksē.

Bīlešu cena – 2,60 Ls,

www.bezrindas.lv

Teātris

14. februārī plkst. 21:00, Splendid Palace

Izrāde "Alu cilvēks" asprātīgā veidā parāda un apspēlē vīriešu un sieviešu atšķirīgo pasaules uztveri, liekot skatītājiem smieties divu stundu garumā. Kā teica kāds skatītājs: "Izrāde ir īsta ģimenes terapija". Četras veiksmīgas sezonas ir rādītājs, ka izrādi var skatīties ne vienu reizi vien, kā arī ieteikt to skatīties draugiem. Izrādes veidotāji sola izmaiņas arī izrādes scenogrāfijā. Robs Bekers ironiski asprātīgajai lekcijai "Alu cilvēks" vispārpieņemtus priekšstatus, stereotipus un savstarpējo attiecību klišejas kārtojis ap neapstrīdamu konstatējumu, ka jau kopš senseniem laikiem vīrieši ir mednieki, bet sievietes vācējas. Izrādē ir iespējams kārtīgi izsmieties, arī tad, ja beigās saprotam, ka smejamies mēs paši par sevi.

Bīlešu cena – 10 Ls,

www.bilesuserviss.lv

27. februārī plkst. 20:00, "Arsenāls" **Monoizrāde par gleznotāju Jāni Pauļuku. www.pauluks.lv**

Bīlešu cenas – 8–10 Ls. Skolniekiem, studentiem un pensionāriem, pieejamas biļetes par 5 Ls (pie ieejas jāuzrāda apliecība)

www.bilesuserviss.lv

© Rīgas Ģimnāzijas Laiki
Janvāris - Februāris 2012

redaktore Luīze Lazdāne
dizains Reinholds R. Razums